

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

27. Dies Augusti. Sacrilegii genus est, Dei odisse cultores. Salvianus I.8.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Augustus.

Tessera.

673

num Patri offerat: imò, non tantùm Sacerdos, sed & alii, qui aliquid ad sacrificium conferunt, vel etiam ei ritè intersunt. Quantùm igitur hinc potest nobis erigi fiducia quidvis impetrandi. Quis non intelligit, multò plus hîc Patri offerri, quàm nos conferri nobis petimus, aut possimus petere? (a) Notum est ex D. Gregorio, cujusdam captivi vincula, sacrificii tempore, quod uxor pro eo sæpiùs fieri curabat, quoties fieret, fuisse soluta? sed Deus, si ob sacrificium conferat bona corporalia, multò ut libentiùs, sic & liberaliùs conferet spiritualia. Unde Justinianus Patriarcha V enetus dicit, vi hujus sacrificii, (b) *Gentibus fidem, latiam mundo, credentibus gaudium, unitatem populis, Sacramentis legalibus finem, initium gratia, virtuti robur, hominibus pacem, lucem mentibus, spem laborantibus, peregrinantibus viam, & pervenientibus tribui speciem* Hîc igitur, ut quidvis impetres, nil requiritur, nisi, ut credas, fidas, ut speres, fiducia, te per Christum quidvis obtenturum. Nîmis enim, quàm certum est illud incertâ Poetæ:

Atria sunt celi, menti patefacta fideli.

27. DIES AUGUSTI.

Sacrilegii genus est, Dei odisse cultores.

Salvianus l. 8.

Sacerdo- I.
tes hono-
randi.

Substituimus sacrificiis, eorumque ministros, qui sacrificia peragunt, Sacerdotes; singulari cultu honorandos esse Sacerdotes, fuit ab omni sæculorum memoriâ, communis omnium

Pars II.

Vv

gen-

(a) *L. 4. Dialog. c. 2.* (b) *Serm. de Eucharist.*

gentium consensus. Illud enim propè ipso naturæ lumine intellexerunt, Sacerdotes, proximum Numini locum tenere, fieti Divinitatis veluti compotes, Beatarum mentium agere vitam, Divinorum consiliorum esse participes, arcanorum interpretes, à Deo velut medios constitutos, ut multitudinem omnem expient, & ad felicissimam quandam sortem extollant. Deinde fuit hoc, omnibus etiam Barbaris, quasi à natura inditum; honorem benè meritis esse tribuendum. Hinc, exhibitæ in bellis phalæ; in Circo, pompæ; in theatro, coronæ; in prytaneo, victus; consecrationes, in foro; clypei, in fano, ubique statuæ. Hinc triumphi, hinc trophæis ornata vestibula, hinc laureata capita, hinc concinni civium plausus, & alia honoris argumenta, sive monumenta fluxerunt. Quæ verò beneficia excogitari possunt majora iis, quæ Sacerdotes hominibus conferunt. Illi edictum supremi Imperatoris, Dei, inquam, decretoriam sententiam, qua æternæ pœnæ sancitur, in sceleratos, incredibili auctoritate lacerant. Illi obstruunt Erebi fauces, & adamantinas cœlorum fores aperiunt; deletos de libro vitæ, iterum inscribunt. Illi, ut Divini altores, Panem vivum nobis offerunt, Ambrosiamque cælestem: iidem, in bello contra aëreas potestates, sunt Duces. Illi, in fluctibus tentationum Phari; in morbis Medici, in nocte lumina, in adversa fortuna Paracleti. Illi nobis legem Divinam exponunt, ut Angeli, oracula expediunt, ut Prophætæ.

II. Ob tot eorum in homines merita, totius etiam ab Ethnicis indulta Privilegia. Apud Romanos, annona de publico ærario, iis attribuebatur.

Quin

Quin & decimas ipsi Gentiles, ante Christi Adventum, iis pensitabant. Immunitatem item à communibus gravaminibus quibuscumque, antiquissimo jure apud (a) Ethnicos, Sacerdotibus fuisse concessam, testatissimum est: ac teste Plutarcho, constat perpetuam illis vacationem à muneribus, immunitatemque à tributis, exactioibus, vectigalibus, congiariis, & hujusmodi quibusvis vulneribus fuisse tributam. Quod si Ethnici in cæca illa errorum caligine, solius naturæ lumine cognoverint honorandos sacerdotes: quantum necesse est esse scelus, Sacerdotibus non modò honorem non tribuere, sed debitum tollere. Id certè ejusmodi est, ut non alio, quàm sacrilegii nomine donari possit. Patet id ex hodierna Tesserà. Altius Assurgit S. Ignatius Martyr: (b) *Sacerdotii dignitatem, qui furiosè contemnit, non hominem laedit ignominia, sed Deum.* Sed, quid quærimus testimonium humanum, cum habeamus Divinum? (c) *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei.* Deus, cum vellet palàm toti mundo testari, quanto in honore, pretio, amore haberet Sacerdotes, & haberi ab omnibus vellet: eos pupillam oculi sui nominavit; ut suæ florem benevolentiae, ut animi gemmam, ut Divinæ auræ particulam pretiosam.

III. Hinc, gravissimas dant pœnas Deo, qui spernunt Sacerdotes Dei. Integras subindè Provincias Deus diris calamitatibus involvit, ob injurias Sacerdotibus illatas. Salvianus scribit, Africanam Provinciam à Barbaris affligi commeruisse; quòd (d) Religiosorum habitum ludibriis, ac sanis insectati fuissent.

V v 2

Et

(a) In Camillo. (b) Ep. ad Smyr. (c) Zachar. 2. (d) l. 8. de vero judi.

Et alibi, (a) Carthaginiensium impietatem amplificat, quòd Monachos, ac Dei servos, irrisionum ac cauleis impeterent, salibus aspergerent, contumeliosè prosequerentur. Quid antiqua tempora repeto? nostram ætatem corruptissimam inspiciamus. Quodnam est convivium? quis circulus? quis conventus? quis cætus hominum? Ubi Ecclesiastici, Sacerdotes, Religiosi, petulantibus blateronum dicacissimorum diæteriis non vapulant? Quot sunt etiam Catholici, (si ita nominandi sunt; in quibus præter nomen, nihil est Catholici) qui omnibus diris devovent, execrantur, & plus quàm Vatiniano odio insecratur eos; sine quibus, necesse foret eos fors æternum perire, illos, quorum ore absolvuntur à peccatis; et quorum manibus accipiunt cœlestem illum Panem Angelorum, quorum linguâ, è pulpito instruuntur ad salutem, quorum industriâ diriguntur in via ad vitam, quorum monitis reducuntur ab errore ad Veritatem, quorum præsidio declinant tot pericula, quorum exemplis inflammantur ad virtutem: quorum denique labore manu ducuntur ad cœlum. Dei est severè minantis, & severiùs punituri monitum, imò mandatum: (b) *Nolite tangere Christos meos*, id est, Sacerdotes: Nolite non tantum tangere manu, percutiendo, sed nec linguâ, detrahendo. Quisquis præverit illud Dei minantis imperium, certò incurret Dei castigantis supplicium. Cave, & time, quia

Tempora transibunt; sed non malefacta peribunt.

28. DIES

(a) L. 8. de vero Judi. De provid. l. ultimo. (b)
Psal. 104. 5.